

CHYTRÉMU NAPOVĚZ

Pro kontrolu porozumění k anglické verzi

Příběh a vzdělávací tipy: Katka Havlová

Ilustrace: Monika Barošová

Tento vzdělávací materiál je dostupný výhradně na
www.jazykovamentorka.cz, www.languagementor.eu
a přímo ode mě jako součást kurzu.

Pokud jsi tuto knihu získal/a jiným způsobem, budu ráda, když mi dáš vědět. Můžeš získat
přístup k videím, audiu, konzultacím a dalším bonusům.

Text i ilustrace jsou chráněny autorským právem a nesmí být šířeny bez souhlasu autorky.

© 2026 Katka Havlová

Kateřina Havlová

KAPITOLY

1. NEUVĚŘITELNÝ PETR.....	1
2. ZRZAVÝ ZDENĚK	4
3. HOŘKÁ ZRADA	7
4. MŮJ PRVNÍ HONZA.....	9
5. SOBECKÝ MICHAL.....	12
6. STARŠÍ SESTRA.....	15
7. NOVÝ ŽIVOT	18
8. DÁVNÝ TONDA	21
9. NOVÝ SOUSED	24

1. Neuvěřitelný Petr

1.1

Už jsem to malém udělala, zcela záměrně, úmyslně. Položila bych hlavu na jeho rameno a čekala, jak dlouho to vydrží. Co řekne. Co udělá. Ale trhnutí vlaku odsunulo okamžik pravdy na neurčito a soudě dle intervalů, v jakém mě přepadají záchvaty odvahy, možná na nikdy. Hlavu jsem jen lehce naklonila k němu a vlak v tu chvíli nadskočil a hodil mnou opačným směrem. A bylo po příležitosti. Jenže kolik takových příležitostí ještě budu mít? Jak dlouho si ještě můžu dovolit čekat? Váhat? Otálet?

Zatím jsem se dostala nejdál k tomu, že jsem na něj spadla na eskalátorech. Bylo to v zimě, v mrazech, takže bohužel žádný náboj skrz silnou vrstvu oblečení neproniknul. Ale je to správná doba na to, aby měl možnost poznat, že jsem prima holka. Chytrá a milá. Připravená se dělit o své teplo. Na jaře ho omráčím svůdností svého těla, ale na to je čas. Nechci sex na jednu noc. Chci tohohle krásného kluka, aby se ke mně vracel.

Zatím jen ruce v tlustých rukavicích a šála až po bradu. I když už jsem zkusila v hovoru o studených rukách položit mu na vteřinu svou dlaň na tvář, nepřineslo to nic, protože to byl jen mžik, a navíc má ruka opravdu byla ledová a jeho tvář mrazem ztuhlá. Dneska jsem se chtěla přiblížit s jasným signálem.

1.2

S výzvou: nebraň se tomu! Kolik takových příležitostí ještě bude? Kolik podobných chlapů ještě potkám? Za rok mi bude čtyřicet.

Budu si zas muset dnes do kalendáře udělat křížek za další marný den bez chlapa. Od té doby, co jsem se potkala s Petrem, odmítám všechna pozvání na rande, kterých nepřichází málo, ale nemá to smysl. Zkusila jsem to dvakrát a pořád myslela na Petra. Udělám to zítra. Řeknu mu, co chci. Vždycky jsem říkala, co chci, copak se teď tak zdráhám, protože se bojím, co odpoví? Záleží mi na něm nebo už si jen nejsem tak jistá jako před pár lety?

Nikdy jsem přece nechtěla žádného chlapa jen pro sebe, stačí mi ho jen půl. A tohle je přesně to, co jsem se naučila od chlapů – nechtějí dát vše. Tak to od nich ani nechci. Občas si myslím, že se do mě Petr zamiluje, ne bláznivě, jen tak lehce, taková příjemná

a klidná láska, která neobtěžuje, nezavazuje. Jenže někdy si říkám, že to nepřijde. Že to nepocítí. Budu jen ženská z vlaku a nic víc.

A v tom případě by bylo lepší už neváhat a prostě to rozstřípnout a v tom horším případě si prostě najít jiný objekt. Nebylo by to těžké, tmavovlasých ženatých třicátníků, ne malých, a ne moc velkých, kterým se dá akorát vlepit pusa ve stoje na špičkách, takových je každé ráno plný vagon. Proč jednoduše nepoložím hlavu na rameno někomu z nich? Ne – nevím proč, ale touhu skočit po něm a kousek si ukousnout ve mně vzbuzuje jen on. Petr. Manžel mojí kamarádky.

Nemůžu usnout. Dvě ráno. Leží mi to v hlavě. Mám nebo nemám ten krok udělat? Proč se nenechám sbalit někým z těch, kdo se o to pokoušejí, a přitom zcela nesmyslně lpím na jednom tak nebezpečně blízkém klukovi? Copak jsem ještě pořád nedospěla?

1.3

Petr má svou rodinu a rozhodně nevysílá žádné signály nespokojenosti, žádné vyzývavé pohledy, dvojsmyslné poznámky. O žádnou další ženskou ve svém životě evidentně nestojí, tak proč jsem se rozhodla se mu vnutit a nabourat mu jeho klid? Jeho svět?

Proč si nežiju ve svém světě a nenechám se sbalit jedním z těch ostatních, výškově odpovídajících sympaťáků z vlaku – někým, kdo se už rozhodl a předem smířil s myšlenkou, že si najde nenáročnou tichou milenku?

Už dlouhý tři měsíce je mou jedinou společností ta blížící se čtyřicítka a s tou se fakt špatně sdílí postel. A asi mi to už leze na mozek. Takhle to dál nejde: zítra hned ráno řeknu Petrovi, že ... že co? Tak jinak: zítra si najdu někoho jiného. Ve vlaku, na ulici, při obědě. Ale nutně. Nebo si budu muset přiznat, že Petra miluju.

Šest ráno. Neusnula jsem. Je to pravda, které se zuby nehty bráním. Zamilovala jsem se do něj doopravdy. To je jediná správná odpověď na všechny mé dosavadní otázky. Proto jsem se na něj tak upnula a odmítám všechny ostatní. Proto jsem tak opatrná. Kdyby mě odmítl, skončily by naše společné ranní cesty. A já raději budu trávit tu ranní půlhodinku v plané naději den co den s ním než sama odmítnutá a zklamaná, se čtyřicítkou na krku. K čemu mi je mé tělo, ploché břicho nevytahané těhotenstvím a trénované občasným joggingem? Na co mi jsou pěkný pevný prsa nezmordované kojením? Na nic!

Protože kluk, muž, jehož aura se mnou cloumá, stejné dává přednost ženě, kterou má

doma. Vůbec mu nevadí, že byla už dvakrát chodící mlékárnou, že je zdeptaná každodenní otravnou péčí o dva divoký prcky. Je to jeho žena. Zatímco já nejsem ničím žena.

1.4

Musím si najít někoho jiného. V mám stylu. Nechci se vdávat, ani najít chlapa na lásku, rodinu, radosti a starosti. Nechci už ale ani dal shánět náhodné chlapy na sex. Chci svého stálého hezounka, který se jednou týdně zastaví v mém objetí. Petr to byt nemůže. Vráťím se ke starému dobrému a poctivému režimu s Markem. Za hodinku zase s Petrem ve vlaku, ale teď už jen proto, abych o něj zavádila pohledem nezájmu. Jestli jsem do něj zamilovaná, tak bojovat nemůžu. Nebylo by to fér. Vůči němu. Vůči mně.

Položil mi ruku na koleno. Tak vida, jak je to jednoduché – přestat se upínat na jednu ostře řezanou neoholenou bradu, otevřít oči a otevřít mysl, prostě otevřít se. Byla to jen chvilka, doprovázející dotaz, zda mé kalhoty jsou skutečně kožené. Ale najednou tam byl náboj. Elektrizující. Ještě ne spalující, ale signál byl vyslán. Bylo v něm to, co v něm mělo dávno být. Bylo to tam fakt.

Nemůžu tomu uvěřit. Pravě, když jsem se po probdělé noci rozhodla, že se ho vzdám. Nechci si začít nic se ženatým chlapem, do kterého jsem asi opravdu zamilovaná. To by byla sebevražda.

Chtěla jsem si s ním jen užívat. Dívat se do těch jeho hnědých očí přes pahorek svého podbřišku a zasténat... To jsem chtěla. A pak se osprchovat a vědět, že až vyjdu z koupelny, bude už pryč až zas do příště, kdy bude zase řada na mně. Osvědčený režim pro klidný, nezávazný milenecký vztah. To jsem chtěla. To chci. Jenže bez emocí. Položil mi na chvilku ruku na koleno, aby hmatem zjistil odpověď na otázku, zda mé kalhoty jsou kožené. Neměl to dělat. Signál byl vyslán, ale nebyl přijat. Zahleděla jsem se z okna a najednou jsem si vybavila Richarda, jeho ruce, jeho prsty. Ty oči. A jeho věk. Vyhrabala bych ještě ze starých záloh telefonu jeho číslo?

2. Zrzavý Zdeněk

2.1

Zalapala jsem po dechu. Zrzci nikdy nebyli můj typ. Vůbec jsem nedokázala sledovat tok jeho řeči. Vím jen, že byl sebejistý, měl pevný hlas, přímý pohled, zrzavou kštici a neuvěřitelně modré oči, až mě mrazilo v zádech při představě, jak se ty modré duhovky vynořují zpoza pahorku... Bože jsem v práci, teď nemůžu myslet na sex! Zalapala jsem po dechu.

Ještě teď nemůžu uvěřit, že to v představách bylo přesně takové, jako pak ve skutečnosti. To byl ovšem naprosto šílený týden. Dávám mu podtitul „rozloučení s třicítkou“, protože nic takového už v životě po čtyřicítce nezažiju a vlastně ani už nechci. Jeho přítelkyně byla zrovna na studijní stáži v zahraničí, a ještě jí zbýval týden. Šest nocí, které Zdeněk bez minutového prodlení strávil v mojí posteli. Zapomněla jsem s ním na všechny starosti.

Bylo mu čerstvých třicet, koupil si auťák svých snů a hledal blízké i vzdálenější destinace, kam by si zajel. Tak jsem mu navrhla, že by mohl spojit příjemné s užitečným a hodit mě domů. „A to že tě odvezu domů bude ta užitečná nebo ta příjemná část?“ zeptal se bez okolků. A jeli jsme.

Líbat moc neuměl, což mě překvapilo, k jeho očím se hodily horké rty a jazyk, který by měkce vyplnil mou pusou. Líbal však hrozně ostře a suše, jazyk měl tuhý, a i když mi ho vrazil skoro až do krku, měla jsem pocit, jako by se mě uvnitř vůbec nedotkl. Zato vše ostatní bylo úžasné, ač nelze mluvit o technice, nevím proč, bylo v něm něco původního, myslím původně živočišného, ztělesňoval to, proč muž a žena po sobě touží, proč to chtějí a potřebují dělat znovu a znovu. Myslím, že moc ženských neměl, ale nechtěla jsem ho nic učit, chtěla jsem ho vrátit té jeho milé tak nějak v původním stavu. Užila jsem si to. Bylo to naprosto dokonalé rozloučení s třicítkou!

2.2

Náš až na výjimky každodenní rituál ranního setkávání má od jisté doby mírně obměněný scénář. Každý hovor teď začíná aktivně Petr. Bavíme se normálně, přátelsky, jako dřív. Už se k němu ovšem nevinu, snažím se držet zpátky. Týdenní pauza, kdy mě odvážel do

práce Zdeněk, mi prospěla.

Uvědomila jsem si, strašně nerada, že bych po Petrovi chtěla víc, než vůbec chtít smím, že by mi nikdy nestačilo mít to s ním tak, jako třeba ještě donedávna s Markem nebo jako zrovna teď ten časově omezený prostor se Zdeňkem.

U každého jiného chlapa bylo omezení vztahu na dobu určitou výsostnou výhodou. Ale Petra bych chtěla úplně. Asi. Možná ne, kdo ví, zřejmě by mi taky dokázal lézt něčím na nervy, jenže já jsem opravdu neuvěřitelně potrhle, na prahu čtyřicítky, zamilovaná do hezounka, manžela mé kamarádky, do otce dvou dětí a takhle daleko jsem nikdy zajít vážně nechtěla. Rozhodla jsem se, že to překousnu a počkám, až to samo vyšumí.

Dneska musím zkusit najít telefon na Richarda. Nic jsme spolu nikdy neměli, hráli jsme oba tu hru, kdo koho sbalí, příliš dlouho. Když mu teď zavolám a on přijde, vyhraju ten starý boj já. Beru to ovšem jen jako nadsázku, o žádný boj mezi námi nikdy nešlo, oba jsme to chtěli, jen nikdo z nás nechtěl být tím, kdo podlehne. Vlastně mě teď napadlo, že podlehnout by bylo docela fajn. Už moc dlouho svůj život řídím příliš přísně.

Ano, emocionálně jsem zmítaná okolnostmi, ale na venek jsem praktická, rozumná žena, svobodnomyslná a čistě z vlastní volby nezadaná. Jenže když zavolám Richardovi, budu tam, kde jsem, možná snad bohatší o nový sexuální zážitek, ale čtyřicítku tím neoddlám ani o den a ke klidnému nezávaznému vztahu se tím také nepřiblížím.

2.3

Ten pocit pohody ve vztahu, po kterém tak prahnu, cítím z jediného muže, a toho jsem si musela zakázat. Nejhorší je ale pomyšlení, že bych snad tu pohodu mohla cítit právě jen z někoho, koho miluju. To by byl totiž začarovaný kruh, protože já nechci vztah se zamilovaností, na to už je pozdě. Chci jen tu pohodu. A chci Petra. Moc!

Petr už čtvrtý den nejel ráno „naším“ vlakem. Snad zafunguje stará pravda: sejde z očí, sejde z mysli. Vždyť já ho v podstatě vůbec neznám. Tuším samozřejmě, že to není jen cukroušek k pomilování, že řešit s ním každodenní starosti asi není žádný med, vidím v koutku jeho úst náznak hysterie, paličatost v určitých věcech, dovedu si představit, jak doma křičí na děti, když už potřebuje chvíli klidu. Ale to jsou jen představy, o tom já nic ve skutečnosti nevím. Víím jen, že se mi líbí a že mě polilo horko, když jsem ho poprvé uviděla. To mě mělo varovat, měla jsem pochopit, že to není jen fyzické vzrušení.

Podcenila jsem to. Už od pondělka nejel naším vlakem.

Richardovo číslo jsem našla. Je nedostupné. Marek se rozvedl, čímž se vyřadil z mého repertoáru. Chci jen chlapa, který se má kam vracet. A kam se vrací rád. Je mi skoro čtyřicet a nehledám lásku na zbytek života. Hledám jen chlapa! Výběr bych měla mít velký, mám to, co chlapi chtějí a neskrývám to. Toleruji vrtochy i nedokonalosti. Jenže chlapi nejsou. Zmizeli. Zůstal jen jeden, vtipný, inteligentní, hezký, dokonale zadaný, šťastně ženatý, prostě ideální muž. Pro mě. A já si ho zakázala. Nejsem blbá?

2.4

Pátý den. Z mysli mi tedy rozhodně neschází. Chybí mi tu. Jenže nejen Petr dnes nejede. Nejedu ani já. Nejedu vlaky.

To byla jedna z příležitostí, na které jsem čekala – strávit s ním víc času, kdy mi nemůže nikam utéct, čekat na vlak, který nejede, a užívat si jeho společnost. Teď tu stojím sama a vztekám se, že nestihnu schůzku, na které mi záleží, že mě bolí kotníky v těchhle botách na podpatku, které nejsou dělané na hodinové stepování po peróně. Nic, balím to. Zkusím mávnout na nějaké projíždějící auto a buď pojedu stopem nebo se vrátím domů. Zachumlám se do peřin jako malá a zkusím se prospat. Mám absták a musím to překonat. Musím ze sebe Petra dostat jednou pro vždy. Musí mi prostě sejít z mysli, musím se zase začít chovat jako dospělá. Musím se zase začít CÍTIT jako dospělá.

Takže poslední pokus dostat se do práce, mávám na postarší zelené Volvo kombi. Míjí mě, ale ne, brzdí... Zastavilo. Přibíhám ke dveřím spolujezdce, registruji prázdnou dětskou autosedačku na zadním sedadle. Během deseti minut jízdy o něm vím vše podstatné. Nemá prsten. Říká „bydlím“ nikoli „bydlíme“. Elegantně nedbalý ohoz, milý úsměv a hezké rovné zuby. Velké ruce. Jo, tenhle chlápek ví, co chce. Říkám také „bydlím“ a „jezdím často tímhle směrem“. Prý po večerech převážně pracuje, signál byl vyslán. Neptám se, jak se jmenuje. Znáám espézetku jeho auta, kterou si instinktivně memoruji vždy, než někomu cizímu nastoupím do auta. Nabídku na společnou ranní kávu zdvořile odmítám, snad někdy příště. Signál byl přijat.

3. Hořká zrada

3.1

Má blížící se čtyřicítka se už víc jak týden nesměle choulí v koutě. Připadám si nádherná, neodolatelná, ale zůstávám nepřístupná. Petr stále nejezdí naším vlakem. Ulevilo se mi. Třeba jezdí o spoj dřív. Nebo později. Nechce mě potkávat, tím líp. Potkala jsem včera pána s Volvem v Tesco. Měl košík skoro plný pribináčků, zřejmě čeká na víkend své děti. Neptala jsem se. Stál už ve frontě u pokladny, když jsem přišla, jen jsme na sebe kývli a usmáli se. Teprve jsem měla příležitost všimnout si, jak je vysoký, viděla jsem ho totiž před tím jen v sedě. Myslím, že ve stoje na špičkách by to bylo těsně, je trošku vyšší, než mám ráda, ale odpouštím mu to za ty nádherný zuby. Za ten úsměv, kterým ty zuby odhaluje.

I když jsem na něj často myslela a představovala si, kde a jak se můžeme náhodně potkat, byla jsem přece jen zaskočená a jako omámená a nedokázala vůbec udělat pořádný nákup a jen jsem chodila dokola uličkami, zírала na zboží v regálech a jezdila sem tam s prázdným košíkem. Když jsem si uvědomila, jak se chovám, zavezla jsem vozík k východu a vypadla ven bez nákupu. Půjdu se projít. Rozdýchat to.

Život je úžasný, stále dokážu tyhle okamžiky prožívat naplno jako ve dvaceti. Nemusím své vášně krotit, můžu se pro každého nového muže nadchnout a nechat se tím unášet, dokud se mi to líbí a dokud třeba zas nepotkám někoho nového. Jsem stále sama sebou, a to je k nezaplacení. Obě mé sestry jsou vzorné maminy, každý svého štěstí strůjcem. Každá z nich by teď musela dokončit nákup a běžet domů k rodině. Já můžu celý nákup hodit za hlavu, odložit to o hodinu nebo o tři dni a jít se projít a popřemýšlet, jaký koláčky by pán s Volvem rád ke své ranní postelové kávě.

3.2

Jedna sestra mi nedávno řekla, že jsem směšná. Že jsem ještě nedospěla. Že nechci přijmout zodpovědnost. No ano, má pravdu. No a co? Je přece lepší nemít děti, když je nechci a neprovdát se za chlapa, který mě nedokáže trvale uspokojovat, když můžu mít svou volnost a z každého muže si vzít jen to nejlepší. Je to směšné? Tak ať. Jsem spokojená, se sebou smířená, s úskalími svého životního stylu vyrovnaná. Což moje sestra, neustále se dohadující s manželem o to, kdo z nich měl v uplynulém týdnu více

volna, rozhodně není. Tak ať se jde bodnout! A já se jdu projít.

Rána do palice. Petr. Nemůžu na to ani myslet. Zkusila jsem znovu Richardovo číslo. Bez touhy s ním mluvit, jen pokus odreagovat se. Stále nedostupné.

Byl to vcelku úspěšný den, udělala jsem velký kus práce a zajistila si živobytí zas na nějaký ten pátek. Přesto jsem nervózní, podrážděná. Cítím se podvedená. Petr. Jako rána do palice. Potkala jsem ho na městském úřadě, když jsem si šla pro nový pas. On si byl vyměnit řidičák. Prohodil jen tak, že jsme se dlouho neviděli, že už nejede vlakem, protože teď bydlí jinde. Jenže Janu vídám téměř denně na jejich zahradě. Jednou měsíčně sežene hlídání a jdeme si spolu někam sednout. Neřekla mi, že se od ní Petr odstěhoval! Pochopitelně jsem se na něj nikdy neptala a naposledy jsme se sešly před třemi týdny. Ale že by to jeho odstěhování přišlo jen tak, z čista jasna? Tomu se mi nechce věřit. Jana s ním měla problémy a neřekla nic. A Petr se od ní odstěhoval.

Nemůžu tomu uvěřit. Cítím se podvedená. Kamarádkou, která mi neřekla, že má trable, Petrem, který mi nenaznačil, že... Ne, nesešel mi z mysli. A když jsem ho teď potkala, píchlo mě u srdce. Beznadějně jsem se tehdy zamilovala do manžela mé kamarádky, otce dvou dětí.

3.3

Pomalou a decentně jsem se k němu přibližovala, abych ho nevydělala, abych si ho mohla půjčovat od rodiny, kam by se zas rád vracel, chtěla jsem mu položit hlavu na rameno, svému miláčkovi, chlapovi, který zřejmě celou tu dobu už podváděl svou ženu s nějakou JINOU ženskou! Sprcha nepomohla. Ležím nahá na posteli a brečím. Po dlouhé době, poprvé po letech zase brečím. Je mi jako by podvedl MĚ. Podvedl mě!

Musím dál fungovat. Bez ohledu na to, jak zdrcená jsem. Vstávat a jet vlakem do práce. Nebrečet, pokud možno.

Při dnešní další schůzce, které se účastnil znovu i Zdeněk, si vůbec neuvědomuju, jak dobře mi s ním bylo. Zbýl jen ten sebejistý projev a neskutečná modř jeho očí. Jinak nic. Ani jsem už nepomyslela na to surfování vypracované, zrzavé chlupaté břicho, které se mnou zasloumalo šest večerů po sobě, pokaždé když si sundal košili. Teprve na konci schůzky, až si všichni navzájem začali potřásat rukama, jsem si všimla rezavých chomáčku vylézajících z pod manžet jeho košile a před očima mi prolétl sestřih

okamžiků, kdy mě tyhle svalnaté chlupaté paže pevně držely v pase a spolehlivě přenášely jeho rytmus do mého těla. Teď lehce stiskl mou ruku a řekl „díky“ a já měla co dělat, abych si uvědomila, že mi děkuje za práci, kterou pro jejich firmu dělám, a ne za ten zmatený sestrh vzpomínek na neuvěřitelnou šestidenní bouři testosteronu a estrogeneru. Ale nepodíval se mi už zpřímá do očí. Jen letmý pohled, úsměv koutkem úst. Nebyl to žádný zkušený záletník. Možná to udělal jen jednou. Poprvé a možná naposled. Se mnou. A spotřeboval velké úsilí, aby to ustál. Přimej a poctivej kluk. Narozdíl od toho zrádce Petra.

4. Můj první Honza

4.1

Skoro jsem zapomněla, jak je Martin malej. Nemá ani metr sedmdesát, je hluboko pod mou spodní hranicí optimální mužské výšky. Je opravdu roztomilej, posadila bych si ho na klín a hladila ho, ale rozhodne mě nepřitahuje. Ví to. Líbí se mi jeho sebevědomí. Zdravé, nic přehnaného. Žádný komplex. Je to skutečně hezoun, tedy přesněji řečeno miniatura hezounka. Z plakátu, kde by ho nebylo možné porovnat s velikostí běžných předmětů, bych ho možná i nechala vstoupit do svých představ. Ale ve skutečném světě ne, když to na mě občas zkusí, musím se tomu smát. Ale z odmítnutí nedělá vědu. Mrkne na mě, že třeba zas příště.

Dnes volal, že do přízemní garsonky v našem domě, který mu patří, bude mít nového nájemníka. Nechává tam poslat nějaké základní zařízení, koberec, postel, stůl a požádal mě, abych to od stěhováků převzala. No proč ne, pro Martina vše. Mám díky němu nádherný byt za úžasnou cenu, ráda mu to oplatím, když tedy sex nepřichází v úvahu. Využila jsem klidné ráno, kdy nemusím běžet na vlak, a dopřála si luxus líného a pomalého vstávání. Když si sednu k notebooku v devět, bude to tak akorát, abych stihla své dnešní úkoly, a přitom můžu do půl ležet v posteli místo nudné cesty v přeplněném příměstském vlaku.

Kolem desáté přetrhlo mou myšlenkovou nit zazvonění telefonu. Neznámé číslo, to budou stěhováci. Už jsou tu. Zrovna se mi to vůbec nehodí, snažím se rychle aspoň dopsat větu, snad si pak vzpomenu, co jsem chtěla psát dál. Popadla jsem své klíče a

klíče od garsonky v přízemí a vyběhla před dům.

4.2

Chlápek bez trička, jen v montérkách s laclem, už otevíral nákladový prostor a když se otočil, myslím, že jsem na něj zůstala koukat s otevřenou pusou. Jeho oči okamžitě zajiskřily, udělal rychle dva kroky směrem ke mně jako by mě chtěl obejmout a pak se zarazil. „To je ale náhoda“ řekl jen a já zavřela pusu. Měl delší vlasy než dřív a měl náušnici v uchu, ale byl to on a na řetízku kolem krku se mu v ranním slunci blýskal můj přívěsek panenství. Propletenec hada a lilie. Dostala jsem ho od babičky, která ho našla zapadlý v zásuvce staré skříně, původního majetku odsunutých sudetských Němců, po kterých získala byt i s vybavením. A s malým ukrytým pokladem.

Udělala jsem z toho přívěsku symbol svého panenství a když jsme se s Honzou v šestnácti poprvé milovali, dala jsem mu ho, aby ho nosil na důkaz, že patřímu. Za pár týdnů jsem ale zjistila, že patřit vlastně nikomu nechci. A rozešla jsem se s ním. A pak už jsem ho nikdy neviděla. Víc jak dvacet let. Jako bych zapomněla, že nějaký Honza, můj první kluk, vůbec existoval. A teď tu byl.

Kruh se uzavřel. Hledám svého posledního chlapa pro klidný, nezávazný, ale stabilní milenecký vztah a osud mi pošle do cesty mého prvního. Kruh se uzavřel. Převzala jsem nábytek a rozloučila se s ním rukoudáním. Ten přívěsek jsem nekomentovala, předpokládám, že se mu prostě líbil, nikdo není takový blázen, aby si myslel, že po víc jak dvaceti letech je nějaká dnes už úplně cizí ženská stále jeho. Měl ho nejen na památku mého panenství, ale i svého panictví, takže možná stejně jako já během těch dlouhých let zapomněl, koho ten přívěsek symbolizoval, zůstalo jen CO symbolizoval, vstup do života, přerod kluka v muže.

4.3

Podepsala jsem předávací papíry, on naskočil do auta, mávla jsem ještě na něj a byl pryč. Pustila jsem ho z hlavy stejně rychle jako tehdy před tříadvaceti lety. Usedla jsem ke své práci a bez velkého úsilí navázala na tok myšlenek, ze kterých mě před hodinou vytrhlo zvonění telefonu. Počkat! Já mám teď jeho telefonní číslo! Natáhla jsem se po mobilu a bez váhání smazala celou historii hovorů. Tak. A život jde dál.

Během odpoledne jsem dokončila poslední úkol a zbytek dne jsem strávila rozjímáním.

Byl to nádherný den, byla jsem se sebou narámně spokojená. Dokud se večer u mých dveří neobjevil Petr. Cože?

Přisel si pro klíče od garsonky v přízemí. Bude tam bydlet, aby to měl blíž k dětem! Moc se mu po nich stýská, proboha na to si najdi někoho, koho to zajímá! Dala jsem mu klíče a chtěla hned zavřít dveře, ale zarazil mě. Prosebný pohled, zajímalo mě, co vlastně ODE MĚ ještě chce. Že prý jsem Jany kamarádka a že chápe, že jsem na její straně, ale že on.... Protočila jsem oči v sloup a zabouchla dveře. Debile! Unikla jsem jen o vlásek. Díky prozřetelnosti, která před par měsíci zmařila můj pokus položit mu hlavu na rameno. Chytla bych se do pastí, a unikla jsem o vlásek. Takový slaboch. Ubožák. A já kvůli němu probřečela pár nocí. Kruh se uzavřel. Díky bohu.

4.4

Chtěla jsem zavolat Richardovi, ale když jsem před pár dny smazala z telefonu celou historii hovorů, neuvědomila jsem si, že jsem si jeho číslo neuložila a teď bylo ztraceno. Stejně bylo pořád nedostupné, žádná ztráta. Petr teď bydlí přímo pode mnou. Snažím se mu vyhýbat, jak to jen jde. Je z něj hotová troska. Když jedeme náhodou spolu vlakem, nebavíme se. Naštěstí mám teď jiný režim, protože zakázka, na které dělám, mě jen výjimečně nutí jezdit ráno, většinou teď pracuji až odpoledne a večer.

Jana se mi už nikdy neozvala. Nevolám jí, domluva byla, že zavolá vždy ona, až sežene hlídání. Neřekla mi, že ji opustil manžel, a i když je jasné, že to vím, když on teď bydlí sám v garsonce pode mnou, nevím, proč ani jak udělat ten krok a nevím ani jestli chci, aby mi brečela na rameno, že ji ten hajzl podvedl. Mě taky podvedl, obrazně sice, ale trápila jsem se – a já to nemůžu nikomu vybrečet na rameno, musela jsem si s tím poradit sama a chci se teď posunout kousek dál. Za chvíli mi bude čtyřicet. Nemůžu uvěřit, co všechno jsem za posledních par měsíců zažila.

Dřív jsem přece měla dlouhodobé vztahy a teď jsem chtěla zkrátka jen najít další a místo toho jsem se dětinsky zamilovala, nechala si zlomit srdce, potkala jsem znovu svou první lásku, prožila bláznivý týden s o deset let mladším klukem a párkrát si zašla na večeři s Michalem.

Odložil Volvo a jezdí teď Mercedesem kabrioletem. Jeho bývalá žena se i s dětma odstěhovala do Rakouska. Nejsme milenci. Michal je přítel. Opravdový přítel. Jsme úplně

stejní. Chceme od života totéž. Děláme skoro stejnou práci. Máme i stejnou paní na úklid. A nemáme na sebe vůbec čas.

4.5

Čtyřicítka se nezadržitelně blíží. Nevím, proč jsem podlehla tomu bludu, že do čtyřiceti musím svůj život vyřešit. Jak jsem přišla na to, že přijde zlom? Upínala jsem se k datu svých čtyřicátin jako k datu soudného dne. Jak jsem na takovou blbost přišla? Bude to den jako každý jiný a nebudu zrovna o rok starší, budu starší jen o den, jako jsem stále den ze dne o další den starší než včera. Ranní vlak je dál plný sexy spokojených tatínků a ráda s nimi občas prohodím pár slov, zaflirtuju.

Čtyřicítka se blíží, oslavíme ji s Michalem na Kubě. Je to přítel k nezaplacení. A má narozeniny ve stejný den jako já. Vídáme se, když máme oba čas, což je zřídka. On se pak ráno zase rád vrací do svého domku s výhledem do údolí, na řeku. Mám s ním ten vytoužený nezávazný vztah. Našla jsem svůj klid a vůbec přitom nepřišel žádný zlom.

Jana vzala Petra na milost, nastěhoval se zpátky k ní, ale kdykoliv ho potkám, má ten zlomenej psí pohled. Jako bych ho snad od rodiny odtáhla já a pak ho odkopla. Já v tom přece nehrála žádnou roli, jela jsem v tom citově sice až po uši, ale jen jsem se jednou dotkla svou ledovou rukou jeho mrznoucí tváře, takže fyzicky byl náš vztah skutečně chladný!

S Michalem se také nedá mluvit o žáru. My doutnáme. Jako manželé, co spolu zažili už vše a nic je nemůže překvapit. K tomu jsme dospěli po několikaměsíční známosti. Jako bychom spolu byli odjakživa a mohli tak zůstat navždy. Když se milujeme, není v tom výzva, ale útěcha. Momentální vášeň, vzplanutí, chvilkové souznění. Přátelství, klid a mír a spokojenost. Čtyřicáté narozeniny máme oba 24. prosince.

5. Sobecký Michal

5.1

Myslím, že jsem si až příliš dlouho spokojeně lebedila. A to žádná vyšší moc nikdy nevidí moc ráda. Snažila jsem se od mládí udržovat svůj život v rovnováze a zapadnout v boží databázi do šedého průměru, moc nevyčuhovat. Vidím toho vousatého dědu, nebo třeba

špagetovou obludu, prostě zhmotnělou představu o božstvu, jak každou neděli, kdy odpočívá po práci, kouká na statistiky rovnováhy světa a jakmile někdo překročí průměrnou dávku štěstí, hned ho klepne přes prsty. V pondělí. Proto asi většina lidí pondělky nesnáší.

Já jsem asi vybočovala z průměru dlouhodobě a moje božstvo si mě vychutnalo. Takže mám vyplavený byt. Prasklo potrubí ve zdi. Zrovna, když jsem byla na služební cestě, takže než se do bytu někdo dostal, bylo už pozdě zachraňovat cennosti. To, na čem mi záleželo. Ale co, jsou to jen materiální věci, třeba můj bůh chce, abych se nad to povznesla a začala zas více oceňovat opravdové, vnitřní hodnoty.

Když jsem se vrátila do zdemolovaného bytu, bylo mi do breku. Martin se sice o vše postaral, jako majitel domu a můj blízký přítel měl od mého bytu klíče, zavolal mi a začal s nápravou té paseky, už naplánoval rekonstrukci, ale stejně mi to přišlo strašně líto – ten byt je všechno, co mám, tedy nemám ve smyslu vlastnictví, jsem tu v pronájmu, ale bylo to moje útočiště. Žila jsem v něm víc jak deset let a byl mou vnější duší. Milovala jsem to tu. Patřila jsem tam. Byl to můj ráj na zemi. A teď jsem neměla nic. Byla jsem vyhoštěná z ráje a neměla jsem kam jít. Ale jo, měla – jenže... Ne tam, kam bych dobrovolně šla za jakýchkoliv jiných okolností.

5.2

Martin mi sice nabídl garsonku v přízemí, od té doby, co se z ní Petr vystěhoval, tam nikdo nebydlel, ale jednak bych asi nemohla bydlet v bytě s oknem jen metr nad zemí, bála bych se, a navíc – možná bych měla říct HLAVNĚ jsem nemohla jít bydlet do bytu po Petrovi.

I když se mezi námi vlastně nestalo nic, ani v dobrém nebo zlém, nedokázala jsem jen tak z hlavy vyhodit vzpomínku na to, co pro mě tenkrát znamenal. Když se Martin zmínil o garsonce, zrychlil se mi tep. Odmítla jsem jeho velkorysou nabídku, ale neodmítala jsem ten byt, odmítala jsem Petra, odmítala jsem znovu prožívat to, co před rokem. Jenže nejhorší je, že jsem nakonec stejně tady a tu znovu vzkříšenou touhu po Petrovi jsem nedokázala nechat za dveřmi. Byla tu se mnou, v malém pokoji, koukala na mě z každého rohu, seděla mi za krkem a pletla se mi pod nohy. A já nevím, zda to mám dát za vinu své slabosti či trestajícimu božstvu, nebo jestli za to může prostě a jednoduše

Michal, jelikož se zachoval jako sobec, srab a kretén.

Neřekl nikdy, že mě miluje. Nepřevzal za mě tedy žádnou zodpovědnost. To mu nevyčítám. Nehledala jsem lásku, hledala jsem klid. A s Michalem jsem ho dosáhla a opravdu dlouho mě to naplňovalo. Nebýt toho vyplaveného bytu, nikdy bych ho ovšem pořádně nepoznala. Třeba tohle bylo cílem mého boha – možná mi nechtěl zničit byt. Možná mi chtěl jen ukázat z blízka člověka, kterému jsem se rozhodla věřit. Důvěřovat. S kterým jsem začala sdílet tu část svého života, která potřebovala partnera. Přitele. Spřízněnou duši.

5.3

Zkrátka, ať už chtěl můj bůh cokoli, začalo to tím, že mi vyplavil byt, připravil mě o přítele, o klid a teď mě chce snad připravit i o rozum. Probírám to pořád dokola a tentokrát už si odmítám přiznat, že Petra miluju. To mě bůh jen tak zkouší. Sílu charakteru. Jestli podlehnu. Ale já nepodlehnu.

Vím, že jsou to jen vzpomínky. vím, že to bylo jednostranné a čistě platonické. Bylo to bláznivé a měla bych se nad tím dnes usmát. Tak proč je mi do breku? Může za to jednoznačně Michal. Podrazil mě. Ne, to bych byla nespravedlivá. Nikdy mi nic neslíbil. Neměl za mě žádnou zodpovědnost. Jen se prostě ukázalo, že je to sobec, kterému nezáleží vůbec na nikom jiném.

Máš vyplavený byt? Ale ne, to je strašné! Co budeš dělat? Kam půjdeš? Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. Kam půjdu, můj příteli? Kam půjdu ty hulváte? Neboj, k tobě nepůjdu. Strč si ten svůj barák s výhledem na les a řeku za klobouk! Nejsme přece partneři. Jsem jen tvoje děvka, za kterou můžeš přijít, kdykoliv chceš. Jinak žádné závazky. Chtěla jsem vztah bez zamilovanosti, ale proboha tím jsem přece nemyslela vztah zcela bez citu! Bez lásky. A to jsem právě asi neřekla na začátku dost nahlas. A šlápla jsem vedle. Lebedila jsem si v iluzi, kterou jsem s nikým nesdílela. Nevěděla jsem, že na druhé straně postele neoddechuje přítel. Byl to nepřítel. Je mi z toho do breku. A na zvracení.

5.4

Nechtěla jsem nikdy žádného chlapa pouze pro sebe. Pokud z části nepatřil jiné ženě, bylo důležité, aby patřil aspoň sám sobě. Aby nebyl moc poddajný, aby se nechtěl vázat.

Michal byl skvělý, chytrý a vtipný, uzavřený a opatrný. Potřebovala jsem ho. A on se ke mně otočil zády. Neřekla jsem přece, že chci přehodnotit náš vztah. Že očekávám závazky, že ho chci jen pro sebe, že ho od teď hodlám řídit, sakra řekla jsem jen, že mám vyplaveny byt! A on mě zradil. Jediným slovem mi neposkytl záminku pochybovat o tom, že se mě zříká, protože když něco opravdu potřebuju, začínám být na obtíž.

A tak jsem teď tady, v garsonce po Petrovi, už třetí den. Brečím a opíjím se. Oplakávám přítele, kterého jsem nemohla ztratit, protože jsem ho nikdy neměla. Fňukám nad tou zradou. Bulím pro lásku, kterou jsem cítila a zadupala v prach pro člověka, který za to nestál. Víím, že jsem Petra nemohla mít. Ale snít o něm bylo tehdy hezký. Hezčí než to, o čem sním teď.

6. Starší sestra

6.1

Zatrpklá, na celý svět našťvaná alkoholička. Takhle fakt skončit nechci. Myslím, že už to přebolelo. Že jsem si dostatečně tím chlastem vyleptala z mozku hořkou sebelítost a než se za pár týdnů vrátím do svého zrekonstruovaného bytu, budu to zase já. Věrná sama sobě. Je mi čtyřicet, přestávám po třech dnech pít a brečet, třeští mě hlava a chce se mi zvracet. Začínám nový život. Jiný život. Když nikomu člověk nepatří, pak se o něj nikdo nestará. Nikdo se o něj nebojí. A nikdo mu nepomůže. Být samostatná a nevázaná je fajn, ale já už jedu na doraz. Tahle část života je spolehlivě za mnou.

Já chci... Dostala jsem tvrdou lekci a už víím, že chci, aby někomu na mě záleželo. I za cenu toho, že budu někomu patřit. Že někdo bude chtít patřit mně. Můj bůh mi dovolil nechat se okouzlit Michalem, příjemným tichým chlapíkem, z jehož chladné náruče odcházím s pošlapaným srdcem, a to, aniž bych srdce do toho vztahu vkládala. Můj bůh to dopustil, dal mi lekci. Ne, nejde mít vztah bez lásky. Bez zamilovanosti a bez vášně, to snad. Ale bez lásky ne. Spletla jsem se. Jenže copak mám teď začít hledat LÁSKU? Vždyť nemám tušení, jak se to dělá. Celý život jsem se tomu vysmívala. A když to na mě náhodou přišlo jako třeba loni s Petrem, tak jsem to zahodila. Nechtěla jsem to. A teď – to chci.

Chci být radši zamilovaná než takhle prázdná. Kdepak, bůh mě neklepl přes prsty za mou nadprůměrnou spokojenost. Můj bůh mi už dávno dával znamení, ale protože jsem k nim byla slepá, musel mi pořádně nakopat zadek. Dobře mi tak.

6.2

Pár dní před tou osudnou služebkou zakončenou nejsmutnějším návratem domů, už jsem přemýšlela nad tím, jak se postupně nenápadně vytratila blízkost z mého vztahu s Michalem. Líbilo se mi, že sex s Michalem byl klidný a přímočarý, spolehlivě uspokojoval mé fyzické bytí na tomto světě. Žádné výstřelky, a ne moc emocí, prostě hra na jistotu, co by taky člověk ještě po čtyřicítce objevoval? Bylo to naplňující, ale byl to jen přirozený akt mezi mužem a ženou tak, jak to matka příroda zařídila.

V poslední době jsme se přestali uspokojovat. Ne, to není přesné, nechci říct, že sex by byl špatný, my to prostě tak nějak postupem času přestali dělat úplně. Sex nebyl špatný. Sex prostě NEBYL. Když jsem si uvědomila, že nás to k sobě vůbec netáhne, myslela jsem, že to je jen momentální stav. Že se to stává, že to pomine. Nenapadlo mě, že je konec. Dokud jsem nezačala být na obtíž. Dokud jsem neohrozila jeho výsostné právo na vlastní soukromí. Ale já nikdy před tím tuhle zeď mezi námi neviděla. A napálila jsem do ní plnou rychlosti a zlámala si vaz.

Dnes jsem se přesvědčila, že začít nový život se mnohem snáz prohlásí, než učiní. Jaký by ten život měl být? A jaké v něm budou nové role pro ostatní? Mam úplně přestat myslet na to, že s novým partnerem půjde taky o sex? Nevím, za jaký konec to vzít. Třeba Martin, dokonale tvarovaná miniatura muže... Je pozorný, vtipný a chytrý. Podnikavý a bohatý. A já se mu líbím. A on mně ve všech ohledech taky. Jenže je moc malý. Je to prcek. A teď se ptám – znamená to, že jsem příliš povrchní? Mám se nad to povznést? Anebo mam právo v tomhle zůstat svá? Musí mě můj nový muž, partner přitahovat? Může mě absolutně nepřitahovat? Začít nový život, to je mnohem těžší úkol, než se zdá. Jak mám určit, co bude nové a čemu udělím privilegium zůstat při starém?

6.3

Začít nový život je velký projekt a musím si ho rozdělit na dílčí úkoly.

Nejraději bych na první bod seznamu napsala ROZBÍT ZRÁDCI ÚSTA. Nebo rozbít tomu hajzlovi hubu! Ale nemůžu Michala obviňovat do nekonečna. A hlavně ho nesmím

obviňovat nespravedlivě. Nic mi neslibil. To jen já... Jsem od něj čekala víc, než byl ochotný poskytnout. Je to moje chyba, tolik jsem se soustředila na to, abych si udržela všechny chlapy od těla, či přesněji řečeno od citů, až jsem zapoměla stejným způsobem ohlídat sebe. Do vztahu s Michalem jsem angažovala city, což byla chyba. Jen moje. Zradila jsem sama sebe. A hubu jsem si už nabila. Takže první bod seznamu škrtnám. Splněn. Co dál?

Tak to je další podpásovka. Můj bůh se zbláznil. Nebo mě prohrál v kartách s d'áblem, který se teď velice přičinlivě stará o můj nový život. Volala mi ségra. Ta nejstarší. Že prý ji podvádí manžel. Proč volá mně? Protože jsem expert na ženatý chlapy? Ne. Světě div se. Volá mi prostě proto, že jsem její sestra. Potřebuje se někomu svěřit a napadlo ji, že ji nejlíp pochopím. Takže přece jen proto, že jsem expert na ženatý chlapy? Ale ne, proč jsem prý hned tak uštěpačná – volá mi proto, že nejsem vdaná a nebudu si to brát osobně. Vdaná ženská by jí radila podle svého života a podle svého chlapa. Ona ale nechce radit. Chce vyslechnout. A chce povzbudit. A co mam říct? Mila sestřičko, jestli s ním chceš být, tak s ním buď a jestli ho chceš vykopnout, vykopni ho! To přece není tak jednoduchý, brání se. Je mi to jasný. Nechce ho vykopnout, ale nechce mu to jen tak zadarmo odpustit. Mám jí říct, že to bude dobrý? Tohle chce slyšet? Ale ona už má svou teorii. Co když narazil na takovou ženskou, jako jsem já – která jí ho nechce vzít, ale chce si ho jen půjčit?

6.4

Proboha ségra, vzpamatuj se! Být na mojí straně toho trojúhelníku je fajn, ale být na straně té manželky, to bych nikdy nechtěla zažít. Chlapa, kterej by mi tohle udělal, bych poslala expres do hajzlu. Vlastně jsem to udělala... Odepsala jsem Petra proto, že mě podvedl. Všechno se to odehrálo jen v mé hlavě, a i to stačilo k tomu, abych ho odkopla. Být tou pozorností poctěnou je vždycky fajn, ale být tou zrazenou a podváděnou není nikdy fajn. To už vím. A měla by to pochopit i moje ségra. Nemyslíš, že bych si měla taky někoho najít? Ptá se nakonec. Aha! Tak odtud vítr fouká. Musím se smát. Sestra ode mě chce, abych ji potvrdila, že má právo si najít bokovku, když její manžel ji také má. Jak mam teď ale začít nový život, lepší život, pustit do něj nového muže, se všemi závazky, když hned druhý den mám posvětit rozbití takového svazku vlastní sestře? Začít nový život je mnohem těžší, než se zdá. Není nic, co byste mohli vzít do ruky, roztrhat na

kousky a spálit. Začít nový život znamená změnit svůj přístup. Přeházet hodnoty. Nebo spíš srovnat si hodnoty. A to není jen tak.

7. Nový život

7.1

Moje priorita číslo jedna: nebudu lhát. (Ale nesmím říkat pravdu, za každou cenu.) Jedna prasklá trubka ve zdi a já řeším hluboké filozofické otázky. Můj osobní bože, myslím, že jsi dosáhl svého.

Před pár dny jsem byla pozvaná na jednu společenskou akci. Pozvaná jsem teda byla už dávno, ale před pár dny se to konalo. Původně jsem tam měla jít s Michalem, ale když se to mezi námi tak zvtlo, rozhodla jsem se, že tam nepůjdu. Ne že bych tam bez něj nemohla, ale nechtěla jsem jít bez doprovodu. Myslela jsem si totiž, že jsem nový život už začala tenkrát, když jsem zabouchla dveře Petrovi před nosem.

Michal měl byt ten chlap pro novou éru, partner pro zbytek života. Chtěla jsem to demonstrovat – pánové, už nejsem volná. Kdo jste mě měli, blahopřeju, že jste to stihli, ostatních smůla. Tak nějak. Ale teď se musím sama sobě přiznat, v souladu s prioritou číslo jedna, že jsem volná. Že jsem KAŽDÉMU volná. A strašně to bolí. A to demonstrovat nechci! Ale nakonec jsem na tu akci šla.

Nechce se mi moc vzpomínat na ty útržky, co si pamatuju. Myslím, že ostudu jsem přímo neudělala. Ne veřejnou. Jen pár malých, soukromých. A jednu... Poněkud pikantní. Obávám se, že takhle se nový život asi nezačíná. Narazila jsem tam na Zdeňka. Polilo mě horko, studem. Najednou, poprvé v životě, mi vadilo, že jsem se ve společnosti potkala s chlapem, který mě viděl nahou. A nejen viděl. Bože, asi jsem fakt začala nový život, asi jsem opravdu změnila přístup, protože jsem se neskutečně styděla a snažila se ztratit v davu.

7.2

Asi za hodinu si ke mně stoupl u baru. Svlékl si sako a vyhrnul si rukávy košile. Nemohla jsem se dívat na ty jeho svalnatý paže a zároveň jsem se nemohla nedívat. Z jeho druhé strany stála hezká mladá slečna, jeho přítelkyně. Objednal jim koktejly a pak se otočil ke

mně. Jakoby náhodou, ale na to jsem už moc stará, aby mě to přesvědčilo. Jenže tohle gesto nemělo přesvědčit mě. Mělo přesvědčit ji, že si mě teprve teď všiml. Nebyl to žádný zkušený svůdník, nezměnil se.

Myslím, že ji to také nepřesvědčilo. Nebo možná snad na chvíli, ale jakmile nás představil, ztuhly té jeho krásné Lucince rysy. Vzala svůj koktejl, popadla Zdeňka za loket a táhla ho pryč. Bylo mi to jasné. Ten trouba jí o nás řekl! Přiznal se jí, co tu prováděl, když byla Ioni pryč. Možná neřekl přesně s kým, ale její ženský šestý smysl jí hned napověděl. Něco jako „tu tvou děvku bych poznala na sto honů“ nebo tak podobně.

Zahlédla jsem je po chvíli, jak se hádají. Stáli stranou, na druhém konci sálu, a nemusela jsem slyšet jediné slovo, abych dokázala tlumočit, co se tam odehrálo. Po všech těch rozmáchlých gestech mu nakonec dovolila, aby ji objal. Ještě polibek na ten její načuřený čumáček. A už to bylo mezi nimi zase dobré. Tak, takhle to vypadá, když je někdo NĚČÍ. Když někomu patří a ten někdo ho má rád, stará se o něj a záleží mu na něm. A to bych taky chtěla poznat. Jenže tenhle krásnej chlupatej zrzek už svou princeznu má.

7.2

První znamení, které jsem přehlédla, nebyl mizející sex z našeho vztahu. Přišlo to ještě dřív, skoro jako by ta znamení přicházela od začátku, jako bych s Michalem nikdy neměla být. Ale byly to drobnosti. To první velké přišlo v podobě zapomenuté taštičky se šminkama. Zřejmě si můj bůh z počátku myslel „chytrému napověz“ a když jsem tupě všechny nápovědy přešla, nezbývalo mu než se uchýlit k fázi „hloupého kopni“.

Jeden celý den jsem strávila s Michalem v jeho domě. Pracoval na něčem, s čím jsem mu mohla pomoci. Děláme hodně podobnou práci ve stejném oboru a konkrétně s tím, co potřeboval, jsem měla dost zkušeností. Udělal skvělý oběd, odpoledne jsme se milovali na zahradě, jeho dům má výhodnou polohu, Michal samotář nemá rád společnost a na většinu jeho pozemku není odnikud pořádně vidět. Večer jsme jeli do divadla a pak mě odvezl domů. Zcela prosté.

Nikdy jsem nestrávila noc u něj, do tašky, v které jsem si přinesla večerní šaty, jsem hodila to, v čem jsem byla přes den a když mě večer vysadil, tu tašku jsem si vzala. Ale v jeho koupelně jsem u zrcadla zapomněla malou taštičku na šminky. Nehledala jsem ji, protože v ní bylo jen těch pár kousků, co jsem potřebovala pro nalíčení do divadla. Tmavé

stíny, řasenka, lesk na rty, zkratka nic, co bych používala každý den.

7.4

Nějak jsem si nevšimla, že se Michal pár dní neozval, měla jsem dost práce a nebylo zvykem, že bychom si volali každý den. Ale když mi celý týden nedal vědět, jak dopadl s tím svým projektem, se kterým jsem mu pomáhala, uvědomila jsem si, že se asi něco děje. Mohla jsem mu zavolat sama, ale podvědomě jsem čekala, že zavolá on a pochlubí se s výsledkem. Připadalo mi, že mi to dluží za mou pomoc. Dát mi vědět. Ale nedal, a to bylo první větší znamení, které jsem nepochopila. Dostala jsem strach, jestli se mu něco nestalo, a zavolala.

Všechno je v pořádku, jen měl moc práce a na víkend přijely jeho děti. Mimochodem, to bylo třetí znamení, i to mi však došlo mnohem později.

Ten večer ke mně přišel a tu taštičku položil beze slova na stolek, když jsem se nedívala. Přinesla jsem nám něco k pití a taštičku ledabyle odstrčila stranou, abych měla místo no skleničky. Kruci, jsem bordelářka, pomyslela jsem si. Taštičku na šminky válím po stole. Michal dlouho nemluvil. Napadlo mě, že ta jeho zakázka dopadla blbě. A že se na mě za to trochu zlobí.

Už už jsem se na to chtěla zeptat, když řekl: „Nechybělo ti to?“

Zarazila jsem se, protože mě v první chvíli napadlo, že mluví o sexu, že mě zkouší, jak moc mi chyběl. Nemohla jsem uvěřit, že by se mě dokázal zeptat na něco takového.

„Co máš na mysli?“ Zeptala jsem se.

Ukázal na tu taštičku. Nechápatě jsem na něj zírala a pak mi došlo, že jsem ji asi u něj posledně zapomněla a že ji právě donesl.

„Aha... Ne vůbec, je to večerní líčení, ani jsem nepostřehla, že ji nemám doma, díky.“

Ptal se na taštičku, a ne na sex, uf, ulevilo se mi. Ale ulevit se mi nemělo. Měla jsem ho popadnout za ten jeho nažehlený límec a vyrazit s ním dveře.

7.5

V noci jsem se náhle probudila. Žádné pomalé procitání. Bum. Oči dokořán. Poznání. Nechala jsem taštičku v jeho domě a tím jsem narušila jeho svět. Naznačila jsem, že chci sdílet jeho prostor. Že se tam vrátím. Že k sobě patříme. Měla jsem pocit, že bych se mu

měla omluvit. Sice v tom nebyl záměr, ale chápu, jak si to mohl vyložit. Sama jsem nechtěla mít žádné závazky, taková maličkost by mě sice nerozhodila, ale chápu, že se Michal mohl vyděsit.

Ráno, když byl na odchodu, jsem jen tak ledabyle prohodila, že děkuju za tu taštičku. Že by bylo trapné, kdybych musela obvolat všechny chlapy, u kterých jsem nedávno strávila noc, jestli jsem tam nezapomněla šminky. Jeho obličej konečně od večera změnil ten zatrpklý výraz. Usmál se. „Jsi skvělá ženská,“ řekl a políbil mě, což na odchodu nikdy dřív neudělal. Byla jsem ráda, že jsem mu dokázala vysvětlit, že se k němu stehovat nechci. Ale mělo mě varovat to jeho upřímné zděšení. A to, že na víkend u něj byly děti. To bylo druhé znamení. Jeho děti jsou ještě malé, aby jen tak u něj byly na víkend. Jenže i tohle znamení jsem přehlédla. Musím uznat, že můj bůh se opravdu snažil a že jsem si o ten vyplavený byt řekla. Muselo se to stát, abych se vzpamatovala. Najednou mi to všechno došlo. Bejvalka se k Michalovi chtěla vrátit. Začala mu vozit děti. A on mi to neřekl. A když jsem měla zničený byt a doufala, že mi půjčí jeden z těch svých mnoha pokojů, úplně mě zapřel. Ne proto, že by se bál, abych se na něj moc nevázala, ale prostě proto, že už u něj byla zpátky nastěhovaná celá jeho rodinka. Zatímco jsem byla pracovně pryč, změnil svůj život. Potají. Nenápadně. Beze slova. Jako sobec, zbabělec a zrádce.

8. Dávný Tonda

8.1

Moje priorita číslo dvě: nebudu naivní. Tuto položku na seznamu priorit jsem posunula o kousek výš, když jsem zjistila, že Michal už se mnou ve svém životě nepočítá. Zjistila, protože jsem se to nedozvěděla od něj, ale náhodou. Nechci už na to myslet. Zkrátka ve svém novém životě nebudu naivní. Spíš bych měla říct, že nebudu blbá.

Když konečně dali do pořádku můj byt a já začala vybírat nový nábytek a posteskla jsem si Martinovi, že nevím, zda se tam znovu zabydlím, měl pro mě obratem návrh. Prvních pár slov se zdálo, že směřuje s nabídkou ke spolubydlení, abych se nastěhovala k němu, a tak jsem ho přestala poslouchat a jen jsem se shovívavě usmívala. Vyburcovalo mě až

když řekl, že by ten barák mohl hned pronajmout. Cože? Z dalšího jsem pochopila, že kupuje dům, který prodávají rozvádějící se manželé, aby mohli splatit hypotéku a pak si pronajmout dva samostatné byty. Paní s dětma by šla bydlet sem, místo mě, ten můj byt je dost velký pro tři lidi. Já bych zůstala dole v garsonce a ten nově koupený dům by Martin pronajal. Zděsila jsem se.

Chápu, že ten můj byt by určitě dokázal pronajmout výhodněji než za tu směšnou částku, co mu platím já, ale přece mě jen tak nevyhodí? Já mu to klidně doplatím do rozumné tržní ceny! Ale o peníze přece vůbec nejde. Jde mu o tu paní s dětmi. Chce, aby šla bydlet sem. Zamrkal. Pochopila jsem. Jasně. Tenhle byt byl pro jeho oblíbenkyně. Se mnou to nevyšlo. Rozvádějící se paní s dětma možná ráda přijme jeho lákavou nabídku. Chápu. Začínám nový život. Tahle etapa definitivně skončila. Ale v té garsonce nezůstanu. Protože tam pořád bydlí Petr. Jeho duch a vzpomínky na krásný hnědý oči. A vzpomínky na mou bolest.

8.2

I přes tu malou soukromou ostudu při našem posledním setkání mi přišla Tondou vlastnoručně podepsaná pozvánka na další akci. Tenhle pán je skutečně formát. Pracovali jsme spolu v jedné firmě před pár lety. Nerada to přiznávám, ale těch let, které mě dělí od oné chvíle, je už dvacet.

Před dvaceti lety jsme byli kolegové. A před asi třemi roky jsem začala externě pomáhat na jednom projektu v jeho nové firmě. Řekla bych, že výběrové řízení jsem tam vyhrála právě díky naší staré známosti. Michal se tam snažil několikrát dostat, ale měl smůlu, byla už jsem tam já. Smál se tomu a říkal, že nevěří, že jsem lepší než on, ale že na majiteli je vidět, že má slabost pro lepší ženy.

Ted mě dodatečně napadá, to snad bylo další znamení. On to Michal totiž myslel vážně, nikdy by nepřipustil, že jsem v čemkoli lepší než on. Na Tondovu obranu musím říct, že na něm rozhodně žádná taková slabost vidět není. Ve skutečnosti působí dost přísně a natrásající se vnady u něj nemají šanci. Nemá rád lacinost. Myslím, že

si mě vybral proto, že mě zná, že se na mě může spolehnout, může mi věřit, ví, co se da ode mě cekat. Nešlo o to, jestli se mu líbím jako ženská. Vyjadřoval se vždycky hodně rezervovaně.

Občas, před těmi dvaceti lety jsem se i snažila sklouznout k lacinosti, abych ho trochu vyprovokovala, ale neuspěla jsem. Když jsem naopak celý den urputně pracovala, shrbená nad nějakým úkolem, pozval mě na kafe a pak jsme skončili v jeho mládeneckém bytě, do noci vedli rozpravy o životě, k ránu zalezli do postele a než jsme po pár hodinách vstávali, pomilovali jsme se. Nikdy jsme to nedělali tváří k sobě, nikdy jsme si při tom neviděli do očí. V koupelně jsme se vystřídali a dál se tvářili, jako bychom o ničem nevěděli. Jako by se nic nestalo.

8.3

Připadalo mi to legrační, myslela jsem, že jen neví, jak se se mnou potom bavit, a tak předstírá lhostejnost, ale jednou při jedné dost zvláštní příležitosti mi došlo, že tohle je jeho styl. Že nic nepředstírá. Že mu stačí to vědomí naší blízkosti, našeho spiklenectví. Že to prostě jen nemá potřebu dávat najevo. Příště to bylo zase tak. Vlastně POKAŽDÉ to bylo tak.

Mně bylo dvacet, jemu o něco víc. Nastavil tímhle tajným, a přitom zároveň nijak neutajovaným vztahem vysokou laťku. Od té doby až do dneška jsem to vždy chtěla mít s každým chlapem takhle. Intenzivní v intimitě a nezávazné v každodenní rutině. Podle Tondy jsem si nastavila celý svůj budoucí milostný život.

A když jsem se po tom kraťoučkém setkání se Zdeňkem a jeho kráskou na předchozím večírku lehce opila, myslím, že jsem s Tondou začala tuhle naši minulost probírat. A myslím, že jsem ho obviňovala z toho, že může za to, na jaké kretény jsem v posledním roce narazila. Sobce a sraby, kteří mě využili a zradili. Jenže Tonda je prostě formát, vzal to s nadhledem, choval se ke mně hezky, druhý den mi zavolal, jestli jsem v pořádku dorazila domů a jestli jsem překonala svůj splín. A teď mi poslal vlastnoručně podepsanou pozvánku. Zcela vážně přemýšlím o cizině. Na rok dva vypadnout z tohoto světa přeplněného chlapama, co mě viděli nahou. Tady prostě nový život začít nedokážu.

9. Nový soused

9.1

Změna prostředí mi udělala narámně dobře. Tři měsíce křížem krážem po jižní Americe s partičkou nadšenců, co se dali dohromady přes facebook. Skoro všichni touhle dobrodružnou výpravou řešili podobnou životní krizi, jako já. Zajímavá národnostní, věková a intelektuální směsice Evropanů se shodnou motivací a společným cílem: pobavit se, poznat kousek světa, přijít na jiné myšlenky, dospět. Nakonec jsem ze všech těch očekávání musela slevit, protože jsem jen poznala kousek světa.

Moc jsem se nepobavila, většinou jsme řešili docela těžké situace, když to zrovna nebyla otázka přežití, pak šlo o základní lidské potřeby a když byly vnější faktory v rovnováze, došlo na osobní problémy. Ale každopádně jsem se při tom hodně naučila. Být tolerantní. Víc trpělivá. Naučila jsem se spolehnout se na druhé, nejednou na tom závisel život. Být každý den s lidmi, kteří mi ne všichni sednou, respektovat jejich názory, jejich právo na vlastní chyby. Na jiné myšlenky se mi však nedařilo přijít.

Epizodu s Michalem jsem, myslím, překonala. Byl to přítel, na kterém mi záleželo, ale slaboch, který nedokázal upřímně říct, že mění svůj život a vztah ke mně. Prostě jen slaboch. A možná nezdvořák. Ale žádné přísnější hodnocení, protože už umím akceptovat jeho právo být jaký je.

Taky jsem celou dobu promýšlela ta boží znamení. Jestli jich v mém životě nebylo víc. Kolik jsem jich přehlédla? A co mi měla ukázat? Znamená snad vyplavený byt „přestěhuj se“?

9.2

Domluvila jsem se s Martinem, že zůstanu dočasně ještě v garsonce, ať můj původní byt tedy přenechá té jeho nové oblíbenkyni. A odjela jsem pryč, v té garsonce jsem zkrátka bydlet nemohla, ale neuměla jsem se tak náraz rozhodnout, co si počít. Potřebovala jsem pauzu. Získat odstup. Časový i prostorový. Ale žádnou odpověď jsem na svých cestách nenašla a posledních pár dnů před návratem jsem čím dál tím víc myslela na Petra a na to, jak mě zase budou drásat moje představy, až se ocitnu v jeho bytě. Nic z toho z mé hlavy nezmizelo ani po třech měsících na opačném konci světa. Všude jsem to tahala s

sebou, ve své hlavě. Ve svém srdci.

Byla jsem z blížícího se návratu domů už úplně zoufalá a rozhodla jsem se ještě o něco oddálit tu obávanou chvíli tím, že jsem letěla s Rachel a Nickem do Frankfurtu, což byl cíl jejich cesty, a pokračovala jsem do Prahy až po dvou dnech. Půjčili mi Nickův byt a společně odjeli k Rachel. Jim se ta cesta báječně vydařila. Chtěli se vzít, ale ještě, než se vrhli na spolubydlení a další závazky, chtěli se opravdu dobře poznat. Zkusit si, jestli spolu vydrží být den za dnem, řešit krizové situace, jestli se dokáží snést, respektovat. Jestli se budou i potom stále milovat. Vyšlo jim to. Byli úžasně sehraní a teď se vezmou. Já se zatím po dlouhém letu a díky přeletu přes několik časových pásem zhroutila únavou do Nickovy postele a většinu své krátké přestávky ve Frankfurtu prospala.

9.3

Pár hodin před odletem do Prahy mi to nedalo a zavolala jsem Martinovi. Jak vypadá můj současný byt, jestli mě zase po návratu nečeká další šok, jako posledně. Když mě ujistil, že všechno je, jak má být, popadla mě ještě větší hrůza z návratu. *Martine, nechci se už vůbec vrátit do toho blbýho města*, fňukala jsem.

Nemáš nějaký volný byt v Praze? Nebo kdekoliv jinde? Já to fakt nezvládnu a neptej se mě proč. Málem jsem se rozbředla. Už jsem to nemohla vydržet. Bylo toho na mě moc. Martin řekl, že to zařídí. Je tak... tak spolehlivý, vždycky je tam, kde má být a dělá ty nejsprávnější věci. Slíbil, že mě vyzvedne na letišti a zaveze mě do jiného bytu. Mám prý z pekla štěstí, protože zatímco jsem byla pryč, koupil dva nové byty na kraji Prahy, jeden už obsadil a druhý je volný. A je zařízený! Pro osobní věci do garsonky si můžu přijet kdykoliv. Prostě neuvěřitelně dokonalý muž. A přítel. Není tohle nějaké přehlednuté znamení?

Tady se rozhodně dá zhluboka dýchat. Hezký byt na hezkém místě. Nic přímo krásného, ale nové, čisté, prostorné, a hlavně zařízené nábytkem, který mi vůbec nic nepřipomínal. Zcela neosobní. Nevím, jak dlouho tady budu, ale nějakou dobu tu vydržím. Vařím vodu na kafe a čekám návštěvu. Držím se od návratu svého seznamu priorit. Za prvé nelžu. Ani sama sobě. Asi i proto se mi líp dýchá. Snažím se nepřehlížet boží znamení. Jsem tak lehce zamilovaná. S úsměvem. Žádné bezesné noci, třeštění hlavy, žádná bolest na srdci.

9.4

Martin během té krátké cesty z letiště změnil celý můj život. Pomohl mi začít znovu, navázat tam, kde to bylo ještě hezký a kde jsem to zkazila sama svou hloupostí. Možná spíš ukvapeností. Přivezl mě sem úplně vyměněnou. Pro své věci do garsonky jsem si pak jela s naprostou lehkostí. Zkontrolovala jsem všechny kouty, ale nikde se nekrčila žádná zloba, ani nejmenší výčitka. Byl to prostě jen ošklivý byt s oknem metr nad zemí směrem na parkoviště.

Posbírala jsem své věci do několika krabic, jen oblečení, notebook, složky s osobními dokumenty, pár knížek, dva hrnečky. Zbytek věcí jsem tam nechala, Martinovi se tak bude ten byt líp pronajímat. Až zas narazí na týpka, kterého vyrazí manželka z bytu. Na dalšího takového Petra. Na dalšího podobného chudáka odkopnutého manžela.

Také se moc snažím nebýt naivní. Nedělám si zbytečné iluze nebo naděje, ale zároveň se nenechávám jen tak unášet proudem života. Když chci něco udělat, udělám to. Řeknu, co mám na srdci. Osudu je třeba trochu pomoci. Můj bůh mi dává znamení, ale žít musím já. Proto mám svou novou lásku. Novou? Řekněme starou lásku v lepším vydání. Jsem upřímná. Říkám nahlas, že mi na něm záleží. Dávám najevo, že se mi líbí někomu aspoň trochu patřit. Neodmítám už tak jednoznačně a bezvýhradně všechny závazky. Nevím, jestli mi v tom pomohlo mě cestování cizím světem s cizími lidmi, nebo můj anděl strážný. Ale podařilo se mi začít nový život. Mám stejnou práci, vídám stejné lidi, pracuju pro Tondu a sem tam narazím i na Zdeňka. Oženil se s krásnou Lucinkou a stále klopí zrak, když mě potká. Že mě viděl nahou, na to už vůbec nemyslím. Nemyslím ani na jeho nahotu, vzpomínka na jeho zrzavé chlupaté břicho je čistě obrazová, žádný náboj už v tom není. Jsem o skok dál. Děkuju, můj osobní bože, vousatý staříku, špagetová obludo!

9.5

Moje priorita číslo tři: budu více naslouchat. Nebudu dělat ukvapené závěry! Bože slibuju, že nebudu předjímat, vynášet soudy dřív, než budu znát všechny okolnosti. Cestou z letiště jsem jako v transu naslouchala Martinovu vyprávění o osudu. O lásce. O rozvádějící se Janičce, se kterou se zná už léta, osud mu ji znovu přivedl do cesty vdanou a s dětmi.

Nikdy si toho nafoukanýho hezounka neměla brát, chtěla pak ale udržet manželství kvůli dětem, jenže co je to za život – bez lásky, otročit rodině, která nefunguje, spát s chlapem, který ji nepřitahuje, trávit s ním čas, když ho nemiluje, lhát a podvádět? Takže drahou svou Janičku přesvědčil, ať se toho neschopnýho fešáka zbaví, rozvede se, prodá dům a nastěhuje se s dětmi do jeho domu, do mého starého bytu. A aby neměla zbytečné výčitky svědomí, že rozbila rodinu a vykašlala se úplně na otce svých dvou dětí, pronajal Martin tomu odkopnutému nýmandovi jeden z těch dvou nových bytů. A ten nýmand je teď můj soused.

Za chvílku ho čekám, jdeme na to pomalu, ale cítím, že dost jistě za stejným cílem. Tohle znamení jsem odmítla zazdíť. Popadla jsem ho za pačesy a nepustila. Bála jsem se, že třeba nebude chtít žádný vztah, když mu totálně vybuchlo manželství. Když ho podváděla žena, která ho nakonec opustila. Když se rozvádí a někde daleko nechává cizímu chlapovi své dvě děti. Myslela jsem, že zanevře, aspoň po nějakou dobu, na všechny ženy, na to nevěrné zrádné plémě.

9.6

A pak jsem si připsala na seznam priorit číslo tři: budu více naslouchat, nebudu předjímat a dělat ukvapené závěry. Řekl totiž, že strašně moc chce a potřebuje někomu patřit. Že chce zas někomu věřit. Že jeho manželství před definitivním rozpadem nefungovalo už pár let. Proto se taky loni na čas odstěhoval, ne k cizí ženský, ale pryč od Jany, jinak by ji musel zabít. Slibuju, že už nikdy nebudu dělat ukvapené závěry!

Klepaní na dveře. Poslední pohled do zrcadla. Ty osudné kožené kalhoty mi pořád sluší. Pokud si Petr nepamatuje, jestli jsou opravdu kožené, může to dnes znovu zkusit zjistit. Doufám, že zkusí.

AUTORKA

Psaní jsem propadla už ve čtrnácti. Napřed jsem psala povídky jen pro svoje kamarádky.

Trvalo mi dlouho, než jsem se odhodlala něco zveřejnit. A konečně je to tady!

Tuhle povídku jsem napsala v roce 2010 na mobilním telefonu ve formě esemesek. Bylo jich celkem 360 a trvalo mi to zhruba týden.

Psala jsem vždycky ve vlaku cestou do práce a z práce. Pozorovala jsem lidi, sem tam jsem něco zaslechla, a to mě inspirovalo.

Dalo by se tudíž říct, že tento příběh se zakládá na skutečných událostech, i když je to o různých lidech, co se ani navzájem neznají a nemají nic společného kromě toho, že byli ve vlaku indiskrétní a tím si otevřeli cestu do mého vyprávění.

Doufám, že tě bavilo můj příběh číst, jako mě bavilo ho psát 💖

Povídku včetně jazykových tipů jsem napsala v angličtině, takže tuto českou verzi můžeš použít pro svůj jazykový trénink a ověření porozumění.

Katka Havlová

© 2026 Katka Havlová